

נולדה ב- 10.11.1910
 נפטרה ב- 9.04.2006
 בת למשה ונעמי פששצ'ילניץ'
 הייתה נשואה לשייקה אלקוני
 אם לציונה שביט, משה ויצחק,
 רחל טל-סרבניק

חנקה נולדה ב-10.11.1910 בפולין בעיר וישקוב על גדות נהר הבוג, הנשפך לוויסלה. עירת נופש מפורסמת ביערותיה ובנופיה. הוריה התפרנסו מחנות גלנטריה, ומצבם הכלכלי היה טוב מאוד. חנקה הייתה הצעירה מבין 8 הילדים במשפחה. את לימודי הגימנסיה עשתה עם מורה פרטית, כיון שהוריה האדוקים לא הסכימו, שתלמד בשבתות בגימנסיה פולנית. אביה, משה פששצ'ילניץ, השתייך לפלג החסידי בעיירה ולקבוצת לומדי "גמרא ותוספות" בבית המדרש.

בגיל 14 הצטרפה לתנועת השומר-הצעיר למרות התנגדות ההורים. הקן השומרי של וישקוב התפרסם כקן של בחורות, משום שהיו בו מעט בחורים. בגיל 18 יצאה להכשרה, תחילה בחווה, בה עבדו מבוקר עד ליל בתנאים קשים, עד שהנהלת התנועה החליטה להוציאם משם, והם ברחו באישון לילה, והצטרפו להכשרה בצ'נסטחוב. ריכוזי ההכשרה השומריים בערים בפולין היו בגרודוניה, ביאליסטוק, סלונים, ברנוביץ, לובלין, רובנה, רדום, צ'נסטחוב – מאות בוגרי תנועת "השומר הצעיר" - מחנה חלוצי, יוצר, תוסס, רוחש חוויה עמוקה ועצומה של עבודת כפיים ויצירה חברתית, כהכנה לקיבוץ בארץ. חנקה עלתה לארץ ב-13.02.1933 עם קבוצה גדולה של בוגרי תנועת "השומר הצעיר", לימים "פלנטי", באנייה "מרתה וושינגטון" מנמל טריסט. הקבוצה התמקמה במחנה אוהלים ב"גבעת האהבה" במושבה רחובות.

את שייקה הכירה בהכשרת קבוצת "פלנטי" בסלונים ב 1931. שייקה היה אחד האנשים המרכזיים ואחד

הגברתניים, שנשא בעול העבודות הקשות. עלה בין ראשוני הקבוצה ב 1932. חנקה הצטרפה אחריו ושם הקימו משפחה. ב-1934 הגיעה קבוצת "פלנטי" לקיבוץ רמת יוחנן. וב-1940 עברה קבוצת "פלנטי" ומשפחת אולקניצקי (שייקה וחנקה) ביניהם, לבית אלפא במסגרת ה"טראנספר". בעקבות מצוקת דיור קשה "זכו" לגור בצריף חדר האכל ולאחר מכן באוהל ליד מגדל הקירור עם זוג מוותיקי בית-אלפא – בונק וגוסטה וילדיהם עמוס ורעיה. כמו כולם, אימא עברה לילות שמירה בקיבוץ, לבד על המגדל עם הזרקור שהאיר את הגלבו, הריונות קשים, וילדים שרצה להיניק בלילה בחושך, בבזך של הקיבוץ ללא מדרכות.

ברמת יוחנן עבדה כסנדלרית, ומומחית לסידור רעפים על הגגות. בבית אלפא עבדה כמטפלת בגיל הרך, והתמידה בעבודתה זאת כ-20 שנה עד 1970.

בראשית שנות ה-40 עבדה במטבח בית-ילדים וכן מלאה תפקיד אקונומית. לאחר מכן עברה לעבוד במחסן הבגדים. חנקה הייתה שלמה עם חיי הקיבוץ, וראתה בחיים אלה התגשמות כל מאווייה. לדעתה, הקיבוץ לא רק פתר את התלות הכלכלית שלה כאישה, אלא גם נתן לה אפשרות להתפתח בכל השטחים, ולא הייתה מחליפה צורת חיים זו בשום צורה אחרת.

מדברי רחלה בתה: " בהכשרה ברחובות אימא שובצה לעשות את הכביסה לעשירי עיר הבירה של פרדסי ישראל – רחובות. יום יום הלכה עם החמור שלה במסלול קבוע לאסוף הכביסה מבתי העשירים, ובשעה מסוימת החזירה את הכביסה הנקייה לגבירות המקום. אנשי רחובות קראו לה "היפהיפה עם החמור" והיו לא מעטים שסידרו את יומם כך, שיתאפשר להם לחזות באישה היפה. אימא שהיו לה עיניים יפות עם צבע מיוחד, וידיים של בת אמידים, וכפות רגליים יפות כמו העיניים, ושיער גדוש שפעם היה שחור, אחר כך כחול ובסוף כסוף אימא הייתה האישה הכי אסטטית שראיתי בכל חיי בטיולי בעולם. ואומרת לילך נכדתה: "תקופה ארוכה של סבל עברת בשנים האחרונות – כאבים של הגוף ובלבול של הנפש, כשהצוות המסור של בית רב-גיל מחזיקים אותך בחיים. לא פעם ביקשת שיהיה לזה כבר סוף, והנה הוא בא, בשנתך. אני משתדלת לזכור אותך כסבתא חנקה הצחקנית, הדעתנית, שהיינו עולים אליה לרגל בימי שבת בערב. סבתא שסיפרה סיפורים על פולין הרחוקה, על היערות הגדולים והנהרות שהיו נוף ילדותך, ועל המשפחה שלך, שכמעט את כולם איבדת במלחמה בלי להיפרד מהם."